

ΤΟ ΨΑΛΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΤΟΚΗ

Κύριε Θεοτόκη μου, πάλιν Σας ξαναγράφω
 Και εν τώ ἅμα ἀπαιτῶ ἀπάντησίν Σας νάχω.
 Δέν μοι ἀρέσουν ἡ ψευτιάς και αὐτά τὰ παραμύθια
 Ἄλλὰ πρό πάντων ἔμαθα νά λέγω τήν ἀλήθειαν.
 Θαυμάζομαι τὰ πονηρά ἐκείνα ἔργατά Σας
 Που διαδίδουν οἱ φίλοι σας, εὐεργετηματά Σας.
 Δασμούς και φόρους δέν τηροῦν και δρακοντίους νόμους
 Ἄλλὰ που μάς στραβόνετε μ' αὐτούς τούς λίγους δρόμους.
 Και δέν ἤξεύρουν πῶς γ' αὐτούς τούς δρόμους και γεφύρια
 Φράγκα ἐδαπανήσατε ἐβδομηντα ἑκατομύρια
 Διά νά ἀποσκεπάσετε τὰ φοβερά Σας λάθη
 Και κάθε ένας ἐκλογεὺς ἀς φωτισθῆ νά μάθη.
 Και ταῖς παρανομίαις Σας καλά νά ταῖς γνωρίσῃ
 Και νά σκεφθῆ κάθε πτωχός πῶς πρέπει νά ψηφίσῃ.
 Μὲ ποίους φόρους και δασμούς εἰμένα φορτωμένοι
 Και πάντοτε εὐρισκόμεθα γυμνοὶ και πεινασμένοι
 Ἄν ἐκατασκευάσατε δρόμους εἰς κάποια μέρη
 Τί θρέφει ἡ καρδιά σας ένας Θεός τό ξέρει.
 Ὅθεν ἐσημαδεύσατε και ἐβάλατε πικέτα
 Οἱ δρόμοι δέν θά γίνουνε στό λέγω νέτα σκέτα.
 Εἰς ἅλα αὐτά που ἐργάζεσθε ματαιῶς κοπιᾶτε
 Τί ἀπάτην μᾶλλον εἰς ἡμᾶς και κλάνην τὰ θωράτε
 Ἐπρεπε, ἐάν ἤθελες πατρίδα νά τιμῆσῃς
 Τήν πρότασιν τοῦ Κωνσταντᾶ νά τήν υποστηρίξῃς
 Όταν στό βῆμα ἐφώναζεν αὐτός περι Τραπεζῆς
 Νά μὴ φανῆ που μάς γελᾶς και που μάς περιπαίζεις.
 Δύο λέξεις σου εὐνοϊκαῖς ἐτότε ἂν μιλούσες
 Νά δεῖξῃς στόν μικρόν λαόν δι τόν ἀγαπούσες.
 Μά τό καλόν τῶν χωρικῶν δέν τό ἐπιθυμοῦσες
 Κί' ὅσα ἐλάλει ὁ Κωνσταντᾶς ὅλα περιτρονοῦσες.
 Αὐτή ἡ μόνη ἀλήθεια που ὁ Θεός ὀρίζει
 Και ὅλος ὁ μικρός λαός πρέπει νά τό γνωρίζῃ.
 Ἀκροασθῆτε τό λοιπόν ἀδελφια Κερκυραῖοι
 Κ' ἀκόμη Σεῖς οἱ Παξινοὶ και οἱ Λευκαδιαῖοι.
 Ν' ἀπέχωμεν τάς συμβουλὰς τῶν λαοκλάνων
 Γιά νά καύσουν πάνθενια μαστίγων και τυράννων.
 Ὅλοι ἤθρια ἀς γίνωμεν κατά τῶν περουνῶν
 Ἰοῦ τόν ζυγόν μάς ἔχουσι στούς ὤμους μάς ἐπάνω.
 Χ' ἐπιθυμοῦνε πάντοτε σκλάβους τους νά μάς ἔχουν,
 Χ' ἔχουν ὄρκον προκατορικόν ἡμᾶς νά κατατρέχουν.
 Ταῦτα μὲ ὄλον ἐργάζεται ἡ Περουκοκρατία
 Μὴν ὑψωθῆ ὁ μικρός λαός και χάσῃ τὰ πρωτεῖα.
 Μίαν μικράν ἐρώτησιν φίλοι ἐκλογεῖς ὡς κάμνω
 Ἐάν καλῶς ἐκφράζομαι ἡ μήπως και λανθάνω.
 Γιά ποῖον λόγον σήμερον πάντες οἱ δικαιοῦχοι
 Οἱ Αἰμοδόροι και σκληροὶ αὐτοὶ τιμαριῶχοι
 Τούς βουλευτάς τούς χωρικούς μισοῦν και κατατρέχουν
 και τα κοινὰ συμφέροντα ὅσον μποροῦν ζητρεχουν.
 Ἄλλὰ προβλέπουν πάντοτε γιά τὰ τιμάρια τους
 και μὲ τό αἷμα τῶν πτωχῶν νά τρέφουν τήν κοιλιά τους.
 Πρώτη ἀπόδειξις ἐστὶ κυρίου Κωνσταντᾶ μας
 Που ἐφάνη ὑπερασπιστής σ' ὅλα τὰ βῆσανά μας.
 Τόν Κωνσταντᾶ οἱ ἄρχοντες πάντες τόν μισοῦσι
 και εἰς τὰ μάτια νά ἦτονε τρόπος μὴν τόν ἰδοῦσι
 Γιατι μάς ἐκατόρθωσε τόν ΣΜΔ. Νόμον
 και τῶν ἀρχόντων ἤνοιξε μεγάλην πληγὴν και πόνον
 Που ὁ καυμένος ὁ πτωχός καλά ἤθελε ζήσει
 Ἐάν τό ἄρθρον ἔννατον δέν εἶχον καταργήσει.
 Μερῖδιον στό τιμάριον κανεῖς δέν ἤθελε δίνει
 και ὁ τιμαριῶχος πτωχός ἤθελε τώρα γίνε
 Πόιος μπαροῦνος ἀδελφοὶ ἡ θάρθει νά ἐκτιμῆσει
 ἀφ' οὗ μετατροπὴν δικαστικὴν ἔπρεπε νά μάς κοινοποιήσῃ
 Που ἀνίσως ἤθελε σκεφθῆ τὰ ἐξοδά του
 Ἦταν πολὺ πλείότερα ἀπὸ τὰ ἐσοδά του.
 Ἐκόπη και ἡ φυλάξις τῶν ἐδαφονομίων
 Τῶν κακογεωργῶν, τῶν ἀγεωργῶν ὡς και τῶν μερῖδιω.
 Χ οἱ ἄρχοντες γυρεύανε νά τήν ἐπαναφέρουν

Διά τοῦτο κάμνουν νέας φυλακάς και ἔλοι ἤδη χαιρουν.
 Ὅθεν ἡμεῖς οἱ χωρικοὶ πρέπει νά συσκευασθῶμεν
 Καθ' ἔργον του ἀγνοτικόν νά τό περιτρονοῦμεν.
 Πρέπει καθεῖς στον οὐρανόν τούς ὀφθαλμούς νά κλίνῃ
 Στο ἱερόν Βαγγέλιον τήν χεῖρα νά ἐκτείνῃ
 Στον Ἰησοῦν μας τόν Χριστόν μέ ζεῖσιν νά ὀρκίσῃ
 Ἀριστοκράτην δόλιον κανεῖς νά μὴ ψηφίσῃ.
 Ἐσεῖς ὅσοι ἀδελφια δέν εἰσθε ἀριστοκράται
 Και τό ψωμί τηράτε ὡσαν πτωχοὶ νά φᾶτε.
 Ἀκροασθῆτε τόν πτωχόν Λυθῖνον Ἰωάννην
 Γιατι ἡ ἀντιπολίτευσις σ' ἐμᾶς πιστὴ ἐφάνη.
 Τιμᾶτε τόν συνδιασμένον Κυρίου Καποδιστρίου
 Που ἦν τῆς Κερκύρας καυχημα ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου.
 Ὁ κόντε Νάνες θεῖος του ἦτον ὁ μακαρίτης
 Τοῦ ἔθνους τοῦ ἐλληνικοῦ ὁ πρώτος κυβερνήτης.
 Ἦ ἐνδοξο θῦμα ἔγενε πατρίδα νά τιμῆσῃ
 και τὰς καγίδας τῶν ἐχθρῶν νά τὰς περιτρονήσῃ
 Ὁ κόντε Νάνες ἴθιαν και ζῆ τό ὄνομά του
 Και ἀς τιμῶμεν πάντοτε τήν οἰκογένειάν του.
 και καλιν γράφω γιά τούς δύο νέους ὑποψηφίους
 Που σ' ἀρετὴν και φρόνησιν τούς ἔχομεν γησιούς.
 Πρώτον τόν ἀξιότιμον Συνταγματάρχην Σέγγον
 Να γράφω και νά ἐπαίνω μέγα καθήκον ἔχω.
 Ἦ θεῖος ὁπου μάς ζητεῖ και ἀνώτερη τοῦ πρέπει
 Τό λέγω τί ἔκαμα ἡ και ἐγὼ σ' Ἀθήνας δύο εἶη
 Ὅτι εἶδα ὀφθαλμοφανῶς πρέπει νά ὀμολογήσω
 Χ' ἀς μὴν ἐπῆγα πώποτε χάριν νά τοῦ ζητήσω
 Φαίνεται μέσον Ἀθηνῶν ὡσαν λαμπρός ἀστέρης
 στούς κερκυραῖους ἅπαντας φιλοστοργος πατέρας
 Πολίτας και στρατιωτικούς θωρεῖ ὡσαν παιδία του
 Ζάχαρι ἀπὸ τό στόμα του βγένουν τὰ λόγια του
 Εἰς τόν καθ' ἕναν ὀμιλεῖ με ὀχιως πονηρίαν.
 Ἄλλὰ μὲ πῶθεν μὲ ψυχὴν και καθαρὰν καρδίαν
 Ἐμπεῖος κ' ἐστὸν οἶκον του χάριν νά τοῦ ζητήσῃ
 Ἦ θύρα εἶναι ἀνοικτὴ χωρὶς νά τοῦ κτυπήσῃ
 και ὅ,τι χάριν ἀδελφοὶ καθ' ἕνας τοῦ ζητήσῃ
 Τρέχει ὁπου ὀχόποτε εὐθύς νά τόν εὐχαριστήσῃ
 Τίτοιον ἄνδρα ποῖος μπορεῖ νά μὴ τόν ἀγαπήσῃ
 Ποῖον ἐκλογεα βασιτᾶ ἡ καρδιά νά τόν καταψήφῃσῃ;
 Δεύτερος εἶναι ὁ Κροκυνᾶς ἐντίμου οἰκογενείας
 Ἦ εἰδείξῃ δείγματα πολλὰ περι φιλοπατρίας
 Δέν θά βρεθῆ νά πῆ κακόν γι' αὐτόν κανένα στόμα
 Τί κατατρέχει πάντοτε καταχθονίων τό κόμμα.
 Πάντοτε εἰν πολέμιος τῆς μοχθηροκρατίας
 Εἶναι προστάτης τῶν πτωχῶν φίλος τῆς ἀληθείας.
 Πάντα τήν φτώχειαν σέβεται, τήν φτώχειν ἀγαπᾶει
 Πολλοὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας του ψωμί ἔχουνε φάει.
 Πεντήκοντα εἶη Ἰατρός ἐστὸν κέσμον ἔακουσμένος
 Γιά τούς πτωχοὺς ἐξάνωθεν ἦτον ἀποσταλμένος.
 Εἶναι ἀνὴρ φιλεὺσπλαχνος σῶν Κερκυραίων Λῆμον.
 Και στούς πτωχοὺς τούς ἀσθενεῖς σὴτηρας και ἐλατήμων
 Φάρμακα δίδει στούς πτωχοὺς και πληρωμὴ δέν πέρνει
 Καθυστερεῖ τόν οἶκον του και φαγητόν οὐδ' στέλνει.
 και πρέπει ὁ μικρός λαός νά μὴν ἀλημονήσῃ
 Ἦ ὄλον τόν συνδιασμένον χ' αὐτόνε νά ψηφίσῃ.
 Ἐν Χλομῶ τῆ 14 Σεπτεμβρίου 1890.
 Ὁ Συντάκτης
 Ἰωάννης Παντελῆς Αὐθῆνος.

(1) Πλησίον εἰς τό Σωφρονιστήριον ὁ Θεοτόκης κάμνει
 νέας φυλακάς δια τὰ πολιτικά χρέη, τὰ ἐδαφονόμια, τὰ
 μερῖδια, κτλ. αἱ ὀποῖαι χωροῦν ἐξακοσίους ἀνθρώπους. και
 ὀποῖος θέλει ἀς ὑπόχῃ νά τὰς ἰσῆ και νά βεβαιωθῇ δι
 εἶναι δια τούς χωρικούς.

Τυπογραφεῖον «ἡ Ἐλευθερία»

Αρ. 95 971
VI 456 ✓